

Forhold skal gjøre, hvad man formaaer til, at de staae saa rene og klare som muligt, for at de ikke senere skulle mistydes og misbruges. I smaa Forhold gives der Exempler nok her paa. Ikke sjeldent har det saaledes været Tilfældet, at en Huusmand for mig har beklaget sig over, at han er blevet forurettet ved at være blevet opsagt. Naar jeg da har spurgt ham, om han havde Leiebrev eller Fæstebrev, har han svaret: „Det er et Leiebrev, jeg har, men dengang, jeg fik det, sagde Forvalteren, at det kunde jeg være ligesaa godt tjent med som med et Fæstebrev, for, sagde han: „Du veed jo nok, at Herfskabet lader Jer blive stidende ved Leiestederne ligesaa godt som ved Fæstestederne“. I saadanne Tilfælde har jeg kun kunnet svare: „Der er desværre Intet at gjøre ved denne Sag; Du er opsagt paa Grund af dit Leiebrev, som du har været ufornuftig nok til at tage istedetfor Fæstebrev, og derved har du bortgivet din Ret. — Til disse Bemærkninger, skal jeg indskrænke mig.

Vardenfletb. Jeg troer, der er en gammel Regel, at man ikke skal bortkaste det Gode for at eftertrage det Bedste. Jeg kan i nærværende Tilfælde slet ikke finde noget Sammenligningspunkt mellem det Exempel, som den sidste ærede Taler ansøgte, og det, som her foreligger. Jeg indseer fuldt vel, at enhver Bonde maa, naar han fornuftig overfluer sine Forhold, ansee Fæste for at være sikkrere end Leie, og derfor kan der neppe for ham, naar han havde Valget mellem Fæste og Leie, reise sig nogen Tvivl om, hvilket han skal foretrække. Men her er det en ganske anden Sag, der foreligger; her have Meningerne stillet sig paa mange forskellige Maader, om hvad der er det Bedste. Man er nu, troer jeg, for den allerstørste Deel enig om, at her er noget Godt at erholde, at det er et Gode, at den Thronfølgeorden, som i lang Tid har svæ-

ret i Tvivl og Uvisshed, bliver fast og bestemt, og at det er et Gode, som vi vide, at vi kunne naae. Hvilke Følger der i Tidens Længde ville blive Resultatet af den Maade, hvorpaa Thronfølgevalget nu ordnes, kan man ikke nu med Sikkerhed forudsæe; men det er dog vistnok almindeligt anerkjendt, at der saavel af den ene som af den anden Maade vil kunne reise sig Færer. Et Gode er det under alle Omstændigheder, som der nu er at opnaae. Det, der nu foreligger, nemlig det af den ærede sidste Taler fremsatte Forslag, kan af Nogle ansees som en Forbedring, som en Stræben mod det Bedste, af Andre som ikke at være nogen Forbedring i dette Gode. Det er efter min Formening temmelig vist, at, naar Thronfølgesagen ordnes paa den Maade, som er foreslaaet i det sidste Hovedforslag, og som stemmer overeens med Hovedforslaget under Nr. 7, der isøvrigt er frasaldet, saa vil der ikke kunne ventes nogen væsentlig Forbedring i Stillingen for Danmarks Bedkommende, enten Rigsdagens Beslutning affattes paa den ene eller paa den anden af de her foreslaaede Maader. Det afhænger af vort Fædrelands Stilling til den Tid til de store Magter, af den til den Tid regjerende Konges Forhold til de øvrige Magter, som ville have med Sagen at gjøre, og tillige af den samme Konges Stilling ligeoverfor det danske Folk. Jeg troer nu for mit Bedkommende ikke, at der vindes Noget ved noget af disse Forslag. Jeg troer, at man er udsat for den Fare, dersom noget af dem skulde blive antaget, at der da lettelig kunde blive en mindre Eenstemmighed til at vedtage et saadant Forslag, som vi vide forud vil finde Regjeringens Samtykke, og som altsaa endeligt vil ordne Sagen. Jeg vil derfor for mit Bedkommende stemme imod alle de her foreliggende Forslag for derefter at kunne holde mig til det sidste.